

عنوان مقاله:

پایش تاب آوری شهری به منظور کاهش اثرات حوادث طبیعی با تاکید بر زلزله (مطالعه موردی اسلامشهر)

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و برنامه ریزی منطقه ای، دوره 12، شماره 48 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

فرزاد رنجبر - دانشجوی دکترای جغرافیا و برنامه ریزی شهری، گروه جغرافیا، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

احمد خادم الحسینی - دانشیار گروه جغرافیا، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

حمید صابری - استادیار گروه جغرافیا، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

امیر گندمکار - دانشیار گروه جغرافیا، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از مهمترین الزامات، پرداختن به مسائل کالبدی بافت های مسکونی در شهرها، تبیین مفهوم تاب آوری و پیرو آن مقاوم سازی این بافت ها در مواجهه با حوادث و مخاطرات احتمالی است. در این میان، با توجه به مفهوم تاب آوری که بر میزان تخریب و زیانی که یک سیستم قادر است جذب و تحمل کند و همچنین میزان توانایی برای خود سازماندهی در شرایط مختلف و میزان توانایی سیستم در ایجاد و افزایش ظرفیت یادگیری و تقویت سازگاری با شرایط را مورد توجه قرار می دهد، درصدد است تا محیط از تعادل خود خارج نشود. لذا در این پژوهش به دنبال بررسی وضعیت کالبدی، محیطی و نهادی شهر اسلامشهر نسبت به وضعیت تاب آوری و خطرات احتمالی زلزله می باشیم، تا بتوان در ارتقاء تاب آوری شهر و کاهش خطرات احتمالی گام برداشت. پژوهش حاضر به لحاظ هدف، کاربردی و به لحاظ ماهیت توصیفی-تحلیلی می باشد، روش گردآوری داده ها، بصورت کتابخانه ای و مطالعه میدانی است. در راستای تجزیه و تحلیل داده ها از آزمون همبستگی پیرسون، و اسپیرمن و همچنین تحلیل عامل ها استفاده شده است نتایج تحقیق نشان می دهد که مقوله تاب آوری در شهر اسلامشهر با توجه به نقش نهادهای-مدیریتی و عوامل محیطی و کیفیت ابنیه در ارتباط مستقیم بوده و چگونگی عملکرد و وضعیت آنها در کاهش و شدت سوانح نقش اساسی دارد.

کلمات کلیدی:

پایش، تاب آوری شهر، حوادث طبیعی، زلزله، اسلامشهر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1509714>

